

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון תקמ"ד שנה י"א

שב"ק שמיני ♦ מברכים אייר ה'תשפ"ג

דברי אלוקים חיים מרחן רבינו הגה"ק זיע"א

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל, ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעולה תמימה והקרב לפני ה'.

והקשו המפרשים למה בזו הפרשה פתח בלשון "ויהי" שהוא לשון צער וכמ"ש חז"ל במסכת מגילה (י): שדבר זה מסורת בידינו מאנשי כנסת הגדולה שכל מקום שנאמר "ויהי" אינו אלא לשון צער, ומקשה הגמרא ממה שכתוב כאן בפסוק "ויהי ביום השמיני" ותנאי שאותו היום שהיה בראש חודש ניסן, היה שמחה להקב"ה כיום שנבראו בו שמים וארץ, כי כתוב הכא ויהי וגו' וכתוב התם בבריאת שמים וארץ, ויהי ערב ויהי בוקר, ומתוך האמת נדב ואביהוא באותו היום והיה יום צער,

והנה מחזכר בתורה כמה פעמים הדבר שאירע עימהם, ובפרשתנו מחזכר העיקר שבגלל זה קיבלו עונשם וכתוב בפסוק (י"א) ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש ושימו עליה קטורת ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אותם, ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימותו לפני ה' ויאמר משה אל אהרן, הוא אשר דיבר ה' לאמר בקרובי אקדש ועל כל העם אכבד [ואהרן לא ענה כלום אלא כתוב] וידום אהרן, ופירש רש"י שאמר משה לאהרן, אחי, יודע הייתי שיתקדש הבית במיודעיו של מקום והייתי סבור או בי או בר, ועכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך עכ"ל, ולכאורה טעם מיתתם של נדב ואביהוא מפורש הוא בפסוק הזה, אבל בכל זאת נמצאים הרבה טעמים והסברים בחז"ל ובמדרשים והמפרשים על סבת חטאם ומיתתם, שיש שמרוממים ומעלים את בני אהרן לדרגה גדולה של בני עליה שהתכוונו לטובה ועשו רק יותר ממה שנצטוו, ולכן נענשו כי אין לו לאדם לעשות עבודה, אלא את שהוא נצטוו לא פחות ולא יותר.

ויש מפרשים שהם לכאורה מאשימים אותם באופנים שונים שיש בזה ענין של חטא, אבל מובן שלנו אין שום השגה בחטא של אבותינו מה שמחזכר בתורה, אלא עלינו מוטל להאמין כי לא מחשבותינו הם מחשבות הקדושים והטהורים בני אהרן הכהן, וכן כל החטאים שמחזכרים בתורה, אבל מ"מ עלינו להבין גם בשכלינו הדל כי אין מקרא יוצא מידי פשוטו.

והנה נחזה אנו ונראה שהחטא שמחזכר כאן בתורה על נדב ואביהוא והעונש, זה היה כבר מוקדם לזה, חטא אחר שלהם וגם כל זה בא מחטא אביהם אהרן, וכמו שנביא כאן להלן.

דהנה בפרשת משפטים (כד, ט) כתוב הפרשה שנאמרה קודם העשרת הדברות ונאמרה בד' בסיון למשה "עלה אל ה' אתה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מקני ישראל והשתחוויתם מרחוק וניגש משה לבדו אל ה' והם לא יעלו עמו ואח"כ בפסוק ט' כתוב "ועל משה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מקני ישראל ויראו את האלוקים וגו' וכתב רש"י הק' נסתכלו והציצו ונתחייבו מיתה, אלא שלא רצה הקב"ה לערבב שמחת התורה והמתין לנדב ואביהוא עד א' ניסן יום חנוכת המשכן, ולזקנים המתין עד פרשת ויהיה העם כמתאוננים וגו' ותבער במ אש ה' ותאכל בקצה המחנה, שהם הקצינים שבמחנה עכ"ל רש"י. ומזה נראה שהחטא הזה גרם לעונשם של נדב ואביהוא ולולי זאת לא היו נענשים בהחטא של קירבת אש זרה הכתוב בפרשה שלנו,

המשך בעמ' ד'

דברות קודש מרחן רבינו עט"ר שליט"א

ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא ציווה אותם. ותצא אש מלפני ה', ותאכל אותם וימותו לפני ה' (ויקרא י"ג-ב).

מדוע צריך לציין גם את אשר לא ציווה אותם, עצם זה שהיה אשר זרה לכאורה היה מספיק.

אלא אפ"ל שפעמים אנשים אומרים הרי איני אוחז בזה חו אש זרה, ולכן מדוע שאעשה זאת.

על כן אומרים לו זר"ה ר"ת ז'ה ר'צון ה' שרצון השם שתעשה אע"פ שאתה מרגיש שאתה לא מתחבר וכו'.

ע"כ הוכרח להוסיף הפסוק שהחטא העיקרי היה "אשר לא צוה אותם", כי פעמים אש זרה הוא דוקא לטובה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה.

מסופר שפעם בא יהודי לפני הרה"ק אהבת ישראל מויזניץ זי"ע ואמר לו שהוא גר ומנהל פונדק במקום מרוחק, בו הוא מאכסן את היהודים העוברים בדרכים, אולם הוא רוצה למען חינוך הילדים לעבור למקום ישוב יהודי, אמרי לו הרבי תשאר במקומך, ולמען הילדים תעשה מה שאני עושה, דהיינו תתפלל ותעבוד את השם כאילו אתה הרבי, ומזה יפנימו הילדים יראת השם וכו'.

אמר היהודי הרי אני לא אוחז בזה, אמר הרבי אעפ"כ וראיה לדבר, שרש"י מביא על בהקריבם אש זרה "ובנים לא היה להם", דהיינו בשביל חינוך הבנים מותר, אפילו שזה אש זרה דלא אוחזים עדיין בדרגה ועבודה זו.

כל אשר לו סנפיר וקשקשת

פרשתנו מלמדת את סימני הדג הטהור: סנפיר וקשקשת. חז"ל מלמדים אותנו שכאשר יש בדג קשקשת בלבד, זהו סימן מספיק כדי להעיד על כשרותו, שכן אין מציאות של דג בעל קשקשים ללא סנפירים, ואם כן, בהכרח היה לדג זה סנפירים (ויתכן שנשרו וכיוצ"ב).

אם כן מדוע התורה ציינה לנו את סימן הסנפיר? מספיק היה בסימן הקשקשת בלבד כדי לאשר את כשרות הדג? ומתרצים חז"ל שסימן הסנפיר נכתב בגלל "גדיל תורה ויאדיר".

איזו תורה מלמד אותנו הסנפיר?

דג עם סנפירים יכול להתקדם באמצעותם גם כשגופו נשאר ישר. דג ללא סנפירים חייב להתעקם כדי להתקדם במים.

מאחר והמזון משפיע על הניזון ממנו, לכן גם אנו נדרשים לאכול דווקא דג עם סנפירים.

ובא ללמדנו שגם אנחנו צריכים להתקדם בחיים מתוך שמירה על ישירות, ולמאוס בהתקדמות עקומה כנחש תוך רמיסת הזולת וערכי קודש.

ולכן אנו ניזונים רק מבעלי סנפיר היכולים להתקדם ביושר.

הליכות היים

בס"ד, ב' אמור יד אייר, פסח שני, כט לעומר תשפ"א

ברכת "המוציא" כמו בפסח ראשון. כל הטעמים של פסח ניסן שמברכים המוציא על מצה, כולם שייכים גם בפסח של אייר. לכן עדיין חשיבות ושם של לחם על המצה עד פסח שני.

מלבד המקור בהלכה, יש לזה מקור גם בזוהר הקדוש (חלק ג דף קנג.): ונביא תרגומו כיוון דכנסת ישראל מתעטרת בכתרים שלה בחודש ניסן, לא לוקחים לה את הכתרים המיוחדים הללו שלושים יום. וכל שלושים יום מהיום שיצאו ישראל ממצרים – יושבת כנסת ישראל עם הכתרים שלה וכל החיילים שלה בשמחה. לכן יכולים לעשות פסח שני שלושים יום אחרי פסח. שהשערים של המטרוניתא עדיין פתוחים.

רואים אנו שיש חשיבות לימים אלו, שממשיכים אתם את הארת חג הפסח. לכן במשך שלושים הימים הללו אי-אפשר להחשיב את המצה כמו ביסקוויט או קרקר, אלא לחם של ממש כמו שהיה בכל ימי הפסח. לכן לא פורח ממנו שם לחם כל שלושים הימים הללו. לכן האוכל מצה במשך הימים שבין פסח ראשון לפסח שני מברך עליה "המוציא". וכמובן גם בפסח שני עצמו מברך עליה "המוציא".

כל זאת במצות של פסח אבל כמובן שמצות של חמץ, לפי הספרדים מברכים בכל אופן ברכת מזונות אלא עם קבע עליהם סעודה.

ומרן הגר"ע יוסף זצ"ל הוסיף שעל אף שנוהגים הספרדים לברך על מצות ברכת מזונות, ירא שמים יראה לקבוע עליהם סעודה לכתחילה.

ומעידים בניו הרבנים שליט"א שאביהם נהג לעצמו כדעת הפוסקים לברך ברכת המוציא, גם שאכל פחות משיעור קביעת סעודה.

לסיכום:

מנהג בני ספרד - המקובל על רוב הפוסקים (פרט להגאון רבי ברוך טולדנו אב"ד מקנס זצ"ל) לברך ברכת מזונות בימות השנה פרט למצות של פסח, וחולקים הפוסקים מתי משתנה ברכתם: לדעת הגאון רבי עובדיה יוסף זצ"ל – משעה שהביאו הביתה לחם. לדעת הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל – למחרת מוצאי יו"ט אחרון (אור לציון ב, צ), ולדעת הגאון רבי מרדכי אליהו זצ"ל, כל המצות שנקנו לפסח עד לאחר פסח שני (י"ד אייר) – ברכתם "המוציא"

מנהג בני אשכנז - המקובל על רוב הפוסקים (פרט להגאון רבי ישראל יעקב פישר זצ"ל) לברך על מצות כל השנה "המוציא לחם מן הארץ" (כיוון שהיה עליהן שם לחם בפסח) ש"ת" שבט הלוי" חלק א סימן רה. וכן הוא בשו"ת "אבני שהם" חלק א' סימן י"ז). וכך כתב הגאון רבי שלמה יוסף זיון זצ"ל בספרו "סופרים וסופרים" (שי"ט), שלהלכה כולם מברכים על מצה "המוציא" כל השנה, ולא ראינו כאן מי שיברך "בורא מיני מזונות" על המצה כל ימות השנה.

וכן שו"ת "חלקת יעקב" (אורח חיים סימן מח ד"ה ד) מביא את המהרש"ם ו"גינת ורדים" הנ"ל, וכן ב"שדי חמד" מערכת ברכות אות י'. ומסכם ואומר "וכן עמא דבר". כי המנהג פשוט לברך עליהן "המוציא" כל השנה כולה.

בעה"ח לכבוד התורה ולומדיה

יוסף מוזס

באדמו"ר הגה"ק מקראלי זצללה"ה

אבד"ק קראלי

ארץ ישראל

לכבוד

הרה"ג רבי **גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א**
מו"צ בקהילתינו הק' ומח"ס גם אני אוֹדֵךְ

רחובות

בענין: ברכת המוציא על מצות של פסח - בפסח שני ושאר ימות השנה

הספרדים נוהגים לברך על "מצות" ברכת מזונות, חוץ מהמצות של פסח בהם מברכים הם ברכת "המוציא", והטעם לכך מובא בשו"ת "גינת ורדים" מכיון שהמצה הזאת היא הלחם בחג הפסח, לכן ברכתה "המוציא". טעם נוסף מובא בנחלת דוד על פרק שישי בברכות, שמצה חשובה מפני שנאכלת בהיסבה, והמעמד משווה לה חשיבות. רואים אנו שהקביעה אם מצה ברכתה "המוציא" או "מזונות", תלויה בשאלת החשיבות שלה.

מרן החיד"א ז"ע מביא בספר בשמים ראש, שמצה שנשארה מפסח אין לברך עליה "מזונות" אפילו בכל השנה כולה, מפאת חשיבותה, שהיא ספק "המוציא", ולכן יאכל בתוך הסעודה, אפילו כל השנה כולה.

כשהוא מסתפק האם נשאר על המצות אחרי הפסח שם לחם כמו שהיה בפסח עצמו, או שאחרי הפסח נלקח מהם שם לחם וצריך לברך עליהן מזונות. אולי באמת הם "כיסנין", אלא שבפסח הואיל וקובע עליהן סעודתו, שאין לו פת אחרת, ברכתן "המוציא", אבל תמיד ברכתן צריכה להיות "מזונות".

אחרי שהציע החיד"א את ספקותיו, כתב שמכל מקום לאחר השקפה היטב יש לקיים דברי הרב בית דוד שאמר לברך "המוציא". וירא שמים לא יאכל מצה אחר פסח כי אם כשקובע עליה סעודה. וכן כתב כה"ח (סי' קנ"ח ס"ק מ"ג) שמעיקר הדין יש לברך "המוציא", וטוב להחמיר.

ובספר אורח חיים (עמוד ר"ג סעי' כ"ג) כתב: "אם נשאר לו המצה אחר הפסח לא יאכלנה לבדה כי יכנס בזה במבוכה גדולה של מחלוקת הפוסקים ז"ל בשביל נט"ו המוציא וברכת המזון. על כן יזהר לאוכלה עם הפת דהיינו שיטול ידיו ויברך המוציא על הפת ויאכל כזית פת ויגמור סעודתו בהמצה". וברור שיברך אח"כ "ברכת המזון". ואע"פ שאוכל רק כזית פת ייטול ידיו עם ברכה. ובכל אופן או שיעשה כנ"ל באורח חיים, או כמו שכתב כה"ח שיקבע עליהן סעודה ממש.

מרן הראשל"צ רבי עובדיה יוסף זצ"ל כתב שאף על פי שכאמור מנהג הספרדים לברך בשאר ימות השנה בורא מיני מזונות על המצה, מכל מקום במוצאי חג הפסח שעדיין לא נמצא בשוק לחם חמץ, יש לברך על המצה המוציא וברכת המזון לכל הדעות אבל בשאר הימים כולל פסח שני מעיקר הדין יברך ברכת מזונות.

דעת מרן הראשל"צ המקובל הגר"מ אליהו זצ"ל לברך על המצות ברכת המוציא עד פסח שני, דעת מרן הרב זיע"א הייתה שלמצה יש חשיבות רבה עד י"ד באייר, שכן רואים אנו מהתורה שימי פסח נמשכים עד שם. שהרי בזמן שבית המקדש היה קיים היו מקריבים בפסח שני קרבן פסח למי שלא הגיע לירושלים או שהיה טמא. גם בפסח שני היו אוכלים את קרבן הפסח עם מצות ומרורים: "בחודש השני בארבעה עשר יום בין הערבים יעשו אותו על מצות ומרורים יאכלוהו" (במדבר ט יא). ברור הוא שמי שהיה אוכל קרבן פסח בפסח שני היה מברך על המצות בפסח שני

כניני חיים

מעלת ויקרת ישראל, ואמרו רז"ל (יומא ל"ט) כי המקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה ולעוה"ב, ואקרי קדוש כפירש"י ז"ל שם, ומובא בזה"ק פרשת וישב דף קצ"א באם אדם נזהר ממאכ"א אז שורה עליו צלם אל' ודיקון האדם, ודחילין מיניה כל חיות ברא ועופא דשמיא, ולא אשתני זיוויה לעלמין, ואם ח"ו להיפך אז סר ממנו הקדושה ודיקון האדם כי המטמא עצמו במאכ"א אז טמא טמא יקרא והוא גופא חתיכא דאיסורא כי בשביל זה חמור בעיני העולם האיסור של מאכ"א יותר מכל האזהרות כמו חילול שבת וכדו', מפני שכשאדם אוכל מאכל איסור אז ח"ו נתהפך גופו וכל דמו ונמסר לס"א ונעשה גוף טמא ועכור ונסתם לבו וקשה תשובתו מאוד רח"ל.

(שולחן הטהור - מאמר הפרישות ממאכ"א פ"א)

והתקדשתם והייתם קדושים (יא מד)

דרשו חז"ל (ברכות נג ע"ב) והתקדשתם אלו מים ראשונים, והייתם קדושים אלו מים אחרונים.

ירמז עפ"י הידוע שמים רומז על מקור התאוות, ולהורות בא שבאם יתנהג האדם בימי הנעורים להתגבר על תאוותיו דהיינו 'והתקדשתם' - אלו מים ראשונים, הם תאוות ראשונות של ימי הנעורים ויתקדש ויתגבר עליהם, אזי בהגיעו לזקנה ושיבה כבר יהיה מוכן ומזומן להתגבר על 'מים אחרונים' - תאוות אנשים זקנים הוא תאוות הכבוד כידוע, ואז כבר יהא בבחי' 'והייתם קדושים' אחר עבודתו שהתקדש במים ראשונים, כי ע"י 'והתקדשתם' זוכין ל'והייתם קדושים'.

(חוקי חיים - כ"ק אדמו"ר זי"ע משומרי אמונים)

ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא ציווה אותם. ותצא אש מלפני ה', ותאכל אותם וימותו לפני ה' (ויקרא י, א-ב). נדב ואביהוא מתו מגודל תשוקתם להתקרב אל הקב"ה. הם לא נמנעו מלהתקרב לדבקות, נעימות, ערבות, ידירות, חביבות, חשיקות, מתיקות עד כלות נפשותם מהם.

(אור החיים הקדוש)

וירד מעשת החטאת (ט, כב). הנ"ל עפ"י מאמר הגמרא (פסחים סד, ב) אין מעבירין על המצות. כי כן דרך היצר לקרר את האדם בגשתו אל העבודה זו תפלה לומר לו הלא אתה מלא עון ואיך ימלא לבבך לגשת אל הקודש. אולם האמת אינו כן כי הקב"ה שומע תפלת כל פה ומרחם על הבריות לקבל ברחמים תפלתו. ח"ש אין מעבירין על המצות בל יעלה על זכרונו העבירות בעת עשיית המצות. סור מרע ועשה טוב בשעה שאתה עושה טוב תסיר הרע מקרב לבבך אל תזכור עוד. זה וירד מעשות החטאת וגו' בשעה שאהרן הי' מברך את ישראל לא הי' זוכר החטאת שלהם. ח"פ (תהלים סט, יד) ואני תפלתי לך ה' עת רצון. פי' שאני מתפלל תמיד אל ה' ובטוח אני שיקבל תפלתי ויהי' עת רצון. מאשר ידעתי שהקב"ה מרחם על עמו ומקבל תפלתם ברחמים.

(תפארת שלמה)

וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם (ט"ו-כ"ב). קרי 'ידיו' וכתוב 'ידו' - לומר לך, שבאמת נשא את שתי ידיו לברכת כהנים, אלא הצמידן זו לזו כך שנראה כיד אחת, ולכן כתוב 'ידו'.

(שער בת רבים)

ואל אלעזר ואל איתמר בניו הנותרים (י"ג-י"ב). חכמינו אמרו: לשאר עמו - למי שמשים עצמו כשיריים - כלומר, אין הקב"ה מתקרב אלא לאלה שרואים עצמם כמיותרים. והנה, אלעזר ואיתמר היו גם שפלי רוח וראו עצמם כ"נותרים", ולפיכך אמנם נשארו בחיים...

(הגה"ק בעל האבני מר זצ"ל)

כל הולך על גחון (י"א-מ"ב). מוסיף המסורה: ווי דגחון חצי התורה באותיות, ע"כ. אדם מישראל שכבר למד חצי התורה, הריהו עלול להחזיק טובה לעצמו, לטפח על בכרסו ולומר: שישו בני מעי, כי למדתי תורה הרבה - אומרים לו איפוא, שיהיה שפל רוח, לבל יטפח ב'כרסו', אלא ילך על 'גחון'.

(האדמו"ר מגור זצ"ל)

והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשותיכם (י"א מ"ד). כי קדושתן של ישראל תלוי באם נזהרים ממאכלים אסורים, ובזה נתקדשו ישראל הקדושים כי קדושתן של ישראל תלוי באם נזהרין ממאכלים אסורים, ובזה ניכר גודל

בושלי חיים

בוודא י הרופא ישתדל מאוד ברפואתו עד שלא יהיה אדם בריא כמותו הארץ... אמרו התושבים זה לזה. לאחר שלשה ימים ששהה האיש בבית הרופא, מת האיש... בעיר קמה מהומה גדולה, כולם בזו לו ויבאש ריחו של רופא בעיני כל בני העיר. זימן השר את הרופא אליו ושאל: "אני לא מבין מה אירע? מדוע איש זה שבק חיים, והרי לא היה כל כך חולה? ואם באמת הוא היה חולה מדוע לא הצלחת לרפאו?" ענה הרופא: "תראה, הוא לא היה חולה אנוש אלא אני גרמתי לו כך, לתועלת בני העיר. כשהגעתי ראיתי את ההתרגשות הרבה לקראתי והבנתי שכל התושבים בטוחים כי מעתה הם מחוסנים בפני כל מחלה. ובשל כך יפריזו לעצמם בשתיית יין ואכילת בשר, יביאו עצמם לסכנת חיים, ונמצא כי אני ממית יותר מאשר מחייה. לכן כאשר ראו בני העיר כי יש גם כאלו שמתים תחת ידי ימשיכו להיזהר בבריאותם כבראשונה. כן הוא גם הנמשל: לאחר שנבנה בית המקדש ראה הקב"ה כי מן הראוי להכין לעם ישראל גם "רופא" הלא הוא המשכן שירפא את כולם מכל חטאיהם. כאשר ראו בני ישראל חשבו בליבם שכעת יוכלו הם לחטוא ללא בעיה. סיבב הקב"ה לנדב ואביהו שביום חינוך המקדש נפגעו שנכנסו שתויי יין ומיד הבינו שניתן גם למות במשכן. ועל זה אמר הכתוב: "בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד."

ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימותו לפני ה'... הוא אשר דיבר ה' לאמר בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד (י, ב)

המגיד מדובנא הביא משל מאלף להסבר העניין: שר אחד רצה לבנות עיר שתתייחד ביופי ותועלת לכל העולם. הוא תכנן ובנה את העיר על ידי טובי האדריכלים והקבלנים וקבע בה חנויות וגשרים, בריכות ואגמים ונטע בעיר גינות ועצים כדי שלא יחסר ליושבי העיר מאומה מכל הנאות העולם. לאחר שסיים - פנה השר ליועצו ושאל: "האם חסר בעיר דבר מה שלא עשינו?" "בוודאי" - השיב היועץ החכם "העיר מושלמת אבל חסר בה רופא". שמח השר ואמר: אין ספק! אסור לדור בעיר ללא רופא. חיפש השר את הרופא הטוב ביותר והבטיח כי שכרו ישולם ביד רחבה מקופת השר. לבסוף נמצא רופא בעל שם שידע לרפא כל חולי וכל מדווה וסוכם כי חודש הבא יבוא אל העיר בכבוד ראוי. בהגיע הזמן המיועד התקבצו מכל ערי הסביבה - נשיאים ורזנים וכל תושביהם כדי לקבל את פני המלך המהולל. לבסוף שמעו דהרות של סוסים והרופא הגיע אל העיר בשיירה של מרכבות וכרכרות לשמחתם הרבה של כל התושבים. "האם יש מישהו שאינו חש בטוב מבין הקהל?" שאל השר. "ראשי כבד עלי במקצת" - אמר אחד הנוכחים. "הגישו אותו לרופא!" ציווה השר. הרופא ביקש כי איש זה יבוא לביתו למען יוכל להשגיח עליו כיאות ובמסירות הראויה. "כמה בר מזל הוא זה עלה בידו להיות ראשון על כן

המשך דא"ח מרבינו הק' ז"ע מעמ' א'

ונלך הלאה בעז"ה ונראה מה שכתוב בפרשת עקב (ט, כ) שמשה רבינו חזר לומר את משנה התורה והזכיר את חטא העגל, ואמר משה רבינו "ובאהרן התאנף ה' מאוד להשמידו ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההוא ופירש רש"י: שה' התאנף באהרן כי שמע לכם ועשה מה שעשה ולכן ביקש ה' להשמידו, שזה כלוי בניו, וכן הוא אומר הפסוק (עמוס ב, ט) "ואשמיד פרוי מעל", ואמר משה שהוא התפלל גם בעד אהרן והועילה תפילתו רק כדי לכפר מחצה, ומתו שנים ונשארו השנים שהם אלעזר ואיתמר בניו הנשארים של אהרן. והנה רואים אנו שהחטא שלהם היו תלויים ועומדים מזמן מתן תורה ועשיית החטא של העגל, שאהרן היה שומע לקולם וכנ"ל והיה עונשו מגיע לכל הארבע בניו של אהרן ומפלתו של משה הצילו שניים מהם.

ברועה ישראל הוא כמו שמאמין בה' שיש חוב להאמין בנביאי ישראל וצדיקי הדור, חה מביא לאמונת ה' ואז יכולים להוושע מכל צרות ויסורים.
והנה כאן מצינו בחז"ל במס' סנהדרין שכתבו שהיו משה ואהרן מהלכין בדרך ונדב ואביהוא מהלכין אחריהם וכל ישראל אחריהם ואמרו אימתי ימותו שני זקנים הללו ואני ואתה ננהיג את הדור, ואף שאין הדברים כפשוטם וכוננתם היתה לפי ענ"ד, שהם אמרו דמכיון שהם זקנים מה יהיה לנו שאנו נהיה מוכרחים להנהיג את הדור איך נוכל לעמוד בה, אלא מ"מ דמכיון ששמעו זאת כל ישראל שהיו מהלכין אחריהם וכנ"ל נראה כזלזול במשה ואהרן, ולכן לא היה יוכל להתקבל תפילתו של משה לומר שהם בניו מכיון שאין לבנים לזלזול בכבוד אביהם, וכל שכן לרובם משה שכבוד רבו הוא יותר מכבוד אביו.

~ ~ ~

ועוד נראה לומר בדרך אפשר שתפילתו של משה רבינו, לא חזרה ריקם שאף שהועיל בפועל רק לשני בניו של אהרן דהיינו אלעזר ואיתמר, מ"מ הועיל גם כן לנדב ואביהוא באופן נפלא ביותר, והיינו על פי מה שמבואר בזה"ק פרשת פנחס שאיתא שם שבעת שפנחס קינא נקמת ה' בזמרי בן סלוא פרחו נשמתו מרוב פחד, ורק אחר כך באו ב' הנשמות של נדב ואביהוא ונתחברו עם נשמתו של פנחס וחזרו יחד בגוף פנחס, וחי פנחס אחר כך בנס של תחית המתים, וידוע שפנחס זה אליהו וכמו שאמרו חז"ל ויצא מזה שנתקנו נשמתם של נדב ואביהוא וחיו מחדש בגוף פנחס ונשאר פנחס בחיים, שאליהו הוא פנחס וחי לעולם, וגם קאמר שם הזוה"ק שפנחס נקרא בן אהרן ע"ש, ופנחס זה אליהו וחי לעולם שנעשה מלאך הברית.

ואנו אין לנו אלא להתחזק באמונה וביטחון וגם להתחזק בתורה ובתפילה, ותפילה תלוי באמונה וביטחון שמאמין הוא ובטוח הוא שהשם יעזור לו, וגם לימוד דהתורה תלוי בבטחון, וכתבו הספרים הק' שאין שום תפילה נאבד לעולם ולזה מובן מש"כ לעיל שהועיל תפילות של משה גם לנדב ואביהוא, וידוע מה שכתב הרה"ק ר' חיים ויטאל זצוק"ל תלמידו של האר"י ז"ל, שעיקר עבודת השי"ת באחרית הימים הוא תפילה, וכן היה עיקר דרך הבעש"ט ותלמידיו הק', תפילה עם תורה ביחד, וכמו שמאריך בזה רבינו הזקן (בעל שולחן הטהור) בספריו הק' וכן היה מעורר בזה מורי ורבי הק' (בעל חוקי חיים) בשיחותיו הק' בשבתות וי"ט ובכל עת רצון ויהי רצון שנזכה להוושע עוד בזה החודש, חודש שבו הישועות מקיפות שהוא חודש ניסן בביאת גואל צדק מתוך רחמים וחסדים מגולים ושיבנה בית המקדש ושם נעבד את ה' ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות אמן ואמן.

מאות כבר נושעו! ומה איתך?
רוצים גם ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו'
תרמו! וקחו חלק בהפצת המעיינות של
מרכז "אמונת חיים" קראלי
כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליון
רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 055-6798152
ובאימייל: 3118494@gmail.com

קול קראלי - 074-7962278

לע"נ
הרה"ח **חיים מאיר** הלוי ז"ל
בן הרה"ח שמעון צבי שיבלט"א
ברמינא
נלב"ע ביום ל אדר א' תשפ"ב

לעילוי נשמת
הרבנית **רייזל רוט** ע"ה
בת הרב שמואל אהרן ז"ל
נלב"ע י"ז טבת ה'תשפ"ג
ת. נ. צ. ב. ה

לזכר עולם יהיה צדיק
רבינו הגדול
הגה"ק **יצחק צבי משה** ז"ע
בן רבינו אביגדור מוזס זצ"ל
מקראלי
נלב"ע ד' טבת תשעט
זכותו יגן עלינו ועכ"א
ת. נ. צ. ב. ה

לעילוי נשמת
הגה"צ **עמרם וועקנין** זצ"ל
בן הרה"ג אליהו זצ"ל
רב ביהמ"ד מאור הרשב"י אשדוד
נלב"ע ביום טו אדר תשפ"ב

לעילוי נשמת
הגה"צ **משה וועבר** זצוק"ל
בהרה"צ מרדכי זצ"ל
נלב"ע יב כסלו תשפ"א
ת. נ. צ. ב. ה